

Corria pressa?

Segons sembla, la cerimònia de beatificació de cinc religiosos qualificats de màrtirs de la guerra civil espanyola va motivar una clara tensió diplomàtica. No hi va assistir cap cardenal espanyol, i

l'actitud del papa va ser considerada *freda* per una part dels assistents. L'absència del cardenal Cassaroli i dels monsenyors Martínez Somalo i Silvestrini es va interpretar com una protesta del Vaticà pel baix nivell de la representació espanyola.

Tot plegat, ho havia d'haver previst una diplomàcia atent i ben alertada, perquè potser va tractar-se d'una qüestió d'*oportunitat*, de prelacions raonables dins l'establiment d'un martirologi. En molts casos, les tries cal que siguin —a més de justes— prudents. Hauria estat bé (tot i que no tan celebrat per segons qui) començar la reconeixença de l'Església

per uns altres màrtirs.

Penso ara en Manuel Carrasco i Formiguera, catòlic fervent i defensor d'ordes i de congregacions de religiosos en uns moments en els quals aquesta actitud suposava arriscar-se molt i que per a ell va representar persecucions i sofriments. Va salvar la vida (tot jugant-s'hi la seva) a nombroses persones afiliables a l'altre bàndol, sense renunciar mai ni a la seva fe catòlica ni al seu catalanisme. No li fou perdonada tanta fidelitat ni tanta bonhomia: en el transcurs d'una travessia per mar, el vaixell en el qual viatjava va ser capturat pel creuer *Canarias* i en Carrasco i Formiguera, després de vuit mesos de presó i d'un judici vergonyós, fou condemnat a mort i executat el 9 d'abril de 1938.

I un altre màrtir digne d'etern record va ser en Carles Rahola, que el dia 19 de juliol de 1936 va salvar els clergues de la catedral de Girona.

El canonge Morera i el bisbe Cartanyà li degueren la vida, i també molts sacerdots que s'havien amagat en domicilis particulars quan va esclatar la revolta. Les tropes del general Franco, quan van

ocupar Girona l'any 1939, van premiar aquesta conducta condemnant a mort i afusellant en Carles Rahola.

M'adono perfectament que parlar de la beatificació d'en Carrasco i Formiguera i d'en Carles Rahola pot semblar una solemne tocada de campanes. Però l'Església deu tenir altres formes de reconeixença per als qui li han estat fidels i, a l'hora de lliurar-se a revisions històriques, el sentit d'eternitat i d'equitat ha de ser de gran ajuda. No em permetré pas de dubtar que els cinc religiosos beatificats s'ho mereixien i el seu martiri inspira commiseració i respecte. Però insisteixo que la prudència en les prelacions és francament desitjable.

A més, en referir-nos al respecte, se'ns apareix inadequada una cerimònia amb connotacions polítiques i folklòriques. La presència d'homes amb barret cordovès, de dones amb pinta alta i mantellina i banderes espanyoles amb l'inconstitucional escut franquista, formaren part d'una manifestació que, pel cap baix, es pot qualificar d'inoportuna. Emmetzinar ferides encara mal cicatritzades és una de les coses menys cristianes d'aquest món.